

Νο.Φ09222/2920

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΥΠΟΘΕΣΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΝΝΙΝΟΣ κατά ΕΛΛΑΔΟΣ

(Αριθμός προσφυγής 39682/09)

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), το οποίο συσκέφθηκε την 17^η Μαρτίου 2015, και αποτελείται από

Elisabeth Steiner, (κα) Πρόεδρο

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Linos-Alexandre Sicilianos,

Erik Møse, Δικαστές

και Andre Wampach, Αναπληρωτή Γραμματέα τμήματος,

Λαμβάνοντας υπόψη την προαναφερόμενη προσφυγή η οποία κατατέθηκε την 4^η Ιουλίου 2009,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν ως απάντηση από τον προσφεύγοντα

μετά από διάσκεψη, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ - REPUBLIQUE HELLENIQUE, MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES

SERVICE DE TRADUCTIONS -HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN
AFFAIRS -TRANSLATION SERVICE – GRIEKSE REPUBLIEK, MINISTERIE VAN
BUITENLANDSE ZAKEN – DIENST VERTALINGEN

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Ο προσφεύγων, κ. Ευάγγελος Άννινος, είναι Έλληνας πολίτης ο οποίος γεννήθηκε το 1941 και κρατείται στις φυλακές Πατρών. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από την Κα Μ. Λάμπρου, Δικηγόρο του Δ.Σ. Λαρίσης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εντεταλμένους του Πληρεξουσίου της, τον κ. Μ. Δ. Καλογήρο και την Κα Φ. Δεδούση, Πάρεδρους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

2. Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εξετάθησαν από τους διαδίκους, συνοψίζονται ως εξής:

3. Την 10η Οκτωβρίου 2007, κινήθηκε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος, για συμμετοχή του σε εγκληματική οργάνωση η οποία είχε ως σκοπό την εισαγωγή και την πώληση στην Ελληνική επικράτεια, ναρκωτικών ουσιών (300 χγ. κοκαΐνης). Την 31η Οκτωβρίου 2007, ο προσφεύγων συνελήφθη μαζί με άλλα πρόσωπα και την 5η Νοεμβρίου 2007, δυνάμει του βουλεύματος υπ' αρ. 80/2007 του Ανακριτή του Πλημμελειοδικείου Αθηνών, ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση. Λόγω της φύσης και του χαρακτηρισμού των εν λόγω πράξεων, υπήρχε το ενδεχόμενο ο προσφεύγων να διαπράξει νέες πράξεις εάν ετίθετο ελεύθερος. Ειδικότερα, ο ανακριτής παραδέχθηκε ότι η ανάκριση έφερε στο φως σοβαρές ενδείξεις ενοχής. Επιπροσθέτως, αναφέρθηκε στους λόγους του παράνομου κέρδους από την πώληση των ναρκωτικών ουσιών και στις σχέσεις που διατηρούσε ο προσφεύγων με μεγαλέμπορους κοκαΐνης της Λατινικής Αμερικής, για να αιτιολογήσει την εκτίμηση του κινδύνου υποτροπής σε περίπτωση αποφυλάκισής του.

4. Την 12η Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά του βουλεύματος υπ' αρ. 80/2007. Την 1^η Φεβρουαρίου

2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών επανεξέτασε το σκεπτικό του βουλεύματος υπ' αρ. 80/2007 και απέρριψε την προσφυγή (βούλευμα αρ. 328/2008).

5. Την 12η Μαΐου 2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών διέταξε την παράταση της κράτησης του προσφεύγοντα για άλλους έξι μήνες, σύμφωνα με την πρόταση του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών. Θεώρησε με τις προτάσεις του, ότι οι λόγοι κράτησης του προσφεύγοντα εξακολουθούσαν να υφίστανται (απόφαση αρ.1320/2008).

6. Την 16^η Ιουλίου 2008, ο προσφεύγων ζήτησε την άρση της προσωρινής του κράτησης και ενδεχομένως, την αντικατάστασή αυτής με μέτρα λιγότερο περιοριστικά. Την 21^η Ιουλίου 2008, ο ανακριτής απέρριψε την αίτηση αυτή. Αναφέρθηκε στις προτάσεις του Εισαγγελέα σύμφωνα με τις οποίες, σε περίπτωση αποφυλάκισής του, πιθανώς ο προσφεύγων να διέπραττε νέες εγκληματικές ενέργειες (βούλευμα αρ. 223/2008)

7. Την 23^η Ιουλίου 2008, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά του βουλεύματος υπ' αρ. 223/2008 ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών. Ζητούσε την αποφυλάκισή του ή ενδεχομένως, την αντικατάσταση της προσωρινής του κράτησης με μέτρα λιγότερο περιοριστικά. Την 19^η Σεπτεμβρίου 2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών απέρριψε την αίτησή του, μετά από υιοθέτηση των προτάσεων του Εισαγγελέα, σύμφωνα με τις οποίες οι λόγοι προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντα εξακολουθούσαν να υφίστανται (βούλευμα αρ. 2579/2008).

8. Την 21^η Οκτωβρίου 2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών των Αθηνών διέταξε εκ νέου την παράταση της κράτησης του προσφεύγοντα για πρόσθετη περίοδο έξι μηνών, σύμφωνα με τις προτάσεις του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών. Ο τελευταίος αναφέρθηκε στις προτάσεις του, στις ενδείξεις

ενοχής που προέκυψαν από το ανακριτικό υλικό της υπόθεσης και θεώρησε ότι οι λόγοι κράτησής του εξακολουθούσαν να υφίστανται (απόφαση αρ. 2934/2008).

9. Την 9^η Ιανουαρίου 2009, μετά το πέρας της ανάκρισης, ο προσφεύγων ζήτησε από το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, την αποφυλάκισή του ή ενδεχομένως, την αντικατάσταση της προσωρινής του κράτησης με ηπιότερα μέτρα. Υπογράμμισε μεταξύ άλλων την έλλειψη αποδείξεων της ενοχής του στην δικογραφία. Προσέθεσε δε, ότι δεν είχε την πρόθεση να υποτροπιάσει ούτε να διαφύγει σε περίπτωση αποφυλάκισής του. Την 6^η Φεβρουαρίου 2009, με απόφαση 58 σελίδων, το Συμβούλιο Εφετών διέταξε την παραπομπή του προσφεύγοντα σε δίκη. Μάλιστα, μετά την υιοθέτηση των προτάσεων του Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, το Συμβούλιο αποφάσισε την διατήρησή της προσωρινής κράτησης. Επισήμανε άλλωστε ότι η εμπειριστατωμένη μελέτη της δικογραφίας της υπόθεσης έφερε στο φως, σοβαρές ενδείξεις για την ενοχή του προσφεύγοντα. Το Συμβούλιο αναφέρθηκε επίσης στις σχέσεις που διατηρούσε ο προσφεύγων με μεγαλέμπορους κοκαΐνης της Λατινικής Αμερικής και στην μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών ουσιών για να αιτιολογήσει την εκτίμησή του σχετικά με τον κίνδυνο υποτροπής σε περίπτωση αποφυλάκισης του προσφεύγοντα. Στηριζόμενο στους ιδίους λόγους, το Συμβούλιο απέρριψε επίσης την αίτησή του σχετικά με την αντικατάσταση της προσωρινής του κράτησης με μέτρα λιγότερο περιοριστικά (βούλευμα αρ. 268/2009).

10. Την 12^η Φεβρουαρίου 2009, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση κατά του βουλεύματος υπ' αρ. 268/2009. Την 10^η Απριλίου 2009, το Συμβούλιο του Άρειου Πάγου κήρυξε την αναίρεση απαράδεκτη. Μάλιστα, θεώρησε την απόφαση παραπομπής του προσφεύγοντα σε δίκη αμετάκλητη και μη επιδεκτική αναίρεσης. Εξάλλου, επισήμανε ότι ο Άρειος Πάγος

δεν έχει την εξουσία να ελέγχει τις αποφάσεις των Συμβουλίων Πλημμελειοδικών και Εφετών που αφορούν την αποφυλάκιση προσώπων που βρίσκονται υπό προσωρινή κράτηση (απόφαση αρ. 1047/2009).

11. Την 13^η Απριλίου 2009, το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθηνών καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ισόβια κάθειρξη για τα εγκλήματα του εμπορίου ναρκωτικών ουσιών και της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης (απόφαση αρ. 1978-2077-2184-2268/2009). Η απόφαση αυτή επιβεβαιώθηκε την 26^η Σεπτεμβρίου 2011 από το Εφετείο Αθηνών (απόφαση αρ. 2509/2011)

B. Το ισχύον εθνικό δίκαιο

12. Το **άρθρο 6 παρ. 4** του Συντάγματος του 1975 ορίζει:

«Νόμος ορίζει το ανώτατο όριο διάρκειας της προφυλάκισης, που δεν μπορεί να υπερβεί το ένα έτος στα κακουργήματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις τα ανώτατα αυτά όρια μπορούν να παραταθούν για έξι και τρεις μήνες, αντίστοιχα, με απόφαση του αρμόδιου δικαστικού συμβουλίου.

Απαγορεύεται η υπέρβαση των ανώτατων ορίων της προφυλάκισης με τη διαδοχική επιβολή του μέτρου αυτού για επί μέρους πράξεις της ίδιας υπόθεσης.»

13. Οι σχετικές διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπουν τα ακόλουθα:

Άρθρο 282 παρ. 3

«Προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί αντί για περιοριστικούς όρους - εάν αιτιολογημένα κριθεί ότι οι τελευταίοι δεν επαρκούν - εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις της πρώτης παραγράφου του άρθρου αυτού, μόνο αν ο κατηγορούμενος διώκεται για κακούργημα και δεν έχει γνωστή διαμονή στη χώρα ή έχει κάνει προπαρασκευαστικές ενέργειες για να διευκολύνει τη φυγή του ή κατά το παρελθόν υπήρξε

φυγόποινος ή φυγόδικος ή κρίθηκε ένοχος για απόδραση κρατουμένου ή παραβίαση περιορισμών διαμονής, εφόσον από τη συνδρομή των παραπάνω στοιχείων προκύπτει σκοπός φυγής ή κρίνεται αιτιολογημένα ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανό, όπως προκύπτει από προηγούμενες αμετάκλητες καταδίκες του για ομοειδείς αξιόποινες πράξεις να διαπράξει και άλλα εγκλήματα. Εάν η αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο πράξη απειλείται στο νόμο με ισόβια κάθειρξη ή πρόσκαιρη κάθειρξη με ανώτατο όριο τα είκοσι έτη, προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί και όταν με βάση τα συγκεκριμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κρίνεται αιτιολογημένα ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανό να διαπράξει και άλλα εγκλήματα. (...).»

Άρθρο 287 - Διάρκεια προσωρινής κράτησης

1. «Αν η προσωρινή κράτηση διαρκέσει έξι μήνες, ή στην εντελώς εξαιρετική περίπτωση της ανθρωποκτονίας από αμέλεια κατά συρροή τους τρεις μήνες, το δικαστικό συμβούλιο αποφαινεται με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμα του, αν πρέπει να απολυθεί ο κατηγορούμενος από τις φυλακές ή να εξακολουθήσει η προσωρινή κράτηση του.» Για το σκοπό αυτόν:

α) Αν η ανάκριση συνεχίζεται, πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του χρονικού αυτού διαστήματος ο ανακριτής αναφέρει στον εισαγγελέα εφετών με αιτιολογημένη έκθεσή του τους λόγους για τους οποίους δεν περατώθηκε η ανάκριση και διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών μέσα σε δέκα ημέρες εισάγει τη δικογραφία στο συμβούλιο πλημμελειοδικών. Πέντε (5) τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίαση ειδοποιείται με οποιοδήποτε μέσο (έγγραφο, τηλεγράφημα, τηλετύπημα ή τηλεομοιοτύπημα) ο κατηγορούμενος, ο οποίος μπορεί να εκθέσει τις απόψεις του με υπόμνημα που διαβιβάζεται αμέσως στο δικαστικό συμβούλιο με επιμέλεια της διεύθυνσης της

φυλακής. Το συμβούλιο μπορεί να καλέσει με τον ίδιο τρόπο τον κατηγορούμενο να εμφανισθεί για να αναπτύξει προφορικά τις απόψεις του, είτε αυτοπροσώπως είτε δια συνηγόρου, ο οποίος διορίζεται με απλό έγγραφο θεωρημένο από το διευθυντή της φυλακής. Το συμβούλιο αποφαινεται αφού ακούσει και τον εισαγγελέα. Αν η ανάκριση ενεργείται από εφέτη κατά το άρθρο 29, αρμόδιο να αποφανθεί είναι το συμβούλιο των εφετών.

β) Αν η ανάκριση έχει περατωθεί, ο εισαγγελέας του δικαστηρίου, στο οποίο θα δικαστεί η υπόθεση ή ο εισαγγελέας εφετών, αν έχει ασκηθεί έφεση κατά βουλεύματος, πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του παραπάνω χρονικού διαστήματος εισάγει τη δικογραφία με αιτιολογημένη πρότασή του στο αρμόδιο κατά την επόμενη παράγραφο συμβούλιο. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο για την ακρόαση του κατηγορουμένου και του εισαγγελέα.

2. "Σε κάθε περίπτωση έως και την έκδοση της οριστικής απόφασης η προσωρινή κράτηση για το ίδιο έγκλημα δεν μπορεί να υπερβεί το έτος. «Σε εντελώς εξαιρετικές περιστάσεις και εφόσον η κατηγορία αφορά σε εγκλήματα για τα οποία προβλέπεται ποινή ισόβιας κάθειρξης ή πρόσκαιρης κάθειρξης με ανώτατο όριο τα είκοσι έτη, η προσωρινή κράτηση μπορεί να παραταθεί για έξι το πολύ μήνες με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμα:» α) του συμβουλίου εφετών, αν η υπόθεση εκκρεμεί σ' αυτό ύστερα από έφεση κατά βουλεύματος ή έχει εισαχθεί στο ακροατήριο του εφετείου ή του μικτού ορκωτού δικαστηρίου ή αν το συμβούλιο αυτό είναι αρμόδιο σε πρώτο και τελευταίο βαθμό, και β) του συμβουλίου πλημμελειοδικών σε κάθε άλλη περίπτωση. Αν η υπόθεση εκκρεμεί στον ανακριτή και συνεχίζεται η προσωρινή κράτηση σύμφωνα με την παρ. 1, ο ανακριτής τριάντα ημέρες πριν από την συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της σύμφωνα με την παράγραφο, διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα, ο οποίος μέσα σε δεκαπέντε ημέρες

την εισάγει με πρότασή του στο συμβούλιο. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο αρμόδιος εισαγγελέας, είκοσι πέντε ημέρες τουλάχιστον πριν από τη συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της προσωρινής κράτησης σύμφωνα με αυτή στην παράγραφο ή πριν από το τέλος της παράτασης που ήδη είχε χορηγηθεί, υποβάλλει στο αρμόδιο συμβούλιο πρόταση για παράταση ή όχι της προσωρινής κράτησης. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο για την ακρόαση του κατηγορουμένου και του εισαγγελέα. "Κατά των βουλευμάτων της παρούσης παραγράφου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση από τον κατηγορούμενο και τον εισαγγελέα".

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

14. Επικαλούμενος το άρθρο 5 παρ. 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπήρξε ανεπαρκής αιτιολόγηση του βουλεύματος δυνάμει του οποίου τέθηκε σε προσωρινή κράτηση, και των αποφάσεων των Συμβουλίων σχετικά με την αποφυλάκισή του.

15. Επικαλούμενος το άρθρο 6 παρ. 1, 2 και 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διαδικασία ενώπιον των Συμβουλίων σχετικά με την παραπομπή του σε δίκη δεν ήταν δίκαιη. Ειδικά, ισχυρίζεται ότι η αιτιολόγηση των Συμβουλίων ήταν ανεπαρκής, ότι το τεκμήριο της αθωότητας παραβιάστηκε και τέλος, ότι δεν του δόθηκε η ευκαιρία να εξετάσει μάρτυρες ή να ζητήσει την εξέταση μαρτύρων.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

A. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 ΠΑΡ. 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

16. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διαδικασία ενώπιον των Συμβουλίων σχετικά με τις αιτήσεις αποφυλάκισής του, παραβίασε το άρθρο 5 παρ. 3 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

« Παν πρόσωπον συλληφθέν ή κρατηθέν, υπό τας προβλεπομένας εν παραγράφω 1γ του παρόντος άρθρου συνθήκας οφείλει να παραπεμφθή συντόμως ενώπιον δικαστού ή ετέρου δικαστικού λειτουργού νομίμως εντεταλμένου όπως εκτελή δικαστικά καθήκοντα, έχει δε το δικαίωμα να δικασθή εντός λογικής προθεσμίας ή απολυθή κατά την διαδικασίαν. Η απόλυσις δύναται να εξαρτηθή από εγγύησιν εξασφαλίζουσας την παράστασιν του ενδιαφερομένου εις την δικάσιμον»

17. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται μεταξύ άλλων ότι η υπόθεση ήταν περίπλοκη, ότι αφορούσε εμπόριο κοκαΐνης σε μεγάλη ποσότητα και ότι η ανάκριση απαίτησε την εξέταση μεγάλου αριθμού μαρτύρων σε διάφορα Ευρωπαϊκά Κράτη. Επιπροσθέτως, αναφέρει ότι τα αρμόδια Συμβούλια απέρριψαν τις αιτήσεις αποφυλάκισης του προσφεύγοντα με μακροσκελείς αποφάσεις δεόντως αιτιολογημένες, οι οποίες εξέτασαν πλήρως τα ζητήματα της επικινδυνότητάς του και του κινδύνου διαφυγής του.

18. Ο προσφεύγων απήντησε ότι η απόρριψη των αιτήσεων αποφυλάκισής του δεν ήταν σύμφωνη με την ισχύουσα νομοθεσία και ότι δεν είχε ούτε την πρόθεση να διαφύγει, ούτε να διαπράξει άλλες παραβάσεις σε περίπτωση που θα έληγε η προσωρινή του κράτηση ή που θα αντικαθίστατο με μέτρα λιγότερο περιοριστικά.

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ. 3, η συνέχιση των εύλογων λόγων υποψίας ότι το συλληφθέν πρόσωπο διέπραξε μια παράβαση, αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την νόμιμη διατήρηση της κράτησης, αλλά μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, δεν επαρκεί πια. Το Δικαστήριο πρέπει τότε να καθορίσει εάν οι άλλοι λόγοι που υιοθετήθηκαν από τις δικαστικές αρχές συνεχίζουν να νομιμοποιούν την στέρηση της ελευθερίας. Όταν αποβούν «εύλογοι» και «επαρκείς», αναζητά εάν οι αρμόδιες

εθνικές αρχές επέδειξαν ειδική επιμέλεια κατά την συνέχιση της διαδικασίας (βλ. μεταξύ άλλων *McKay c.Royaume-Uni* [GC] αρ.543/03, παρ.44 ΕΔΔΑ 2006-X)

20. Εξάλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ. 3, βαρύνει πρωτίστως τις εθνικές δικαστικές αρχές, να μεριμνήσουν ότι σε δεδομένη υπόθεση, η προσωρινή κράτηση του κατηγορούμενου δεν υπερβαίνει εύλογο χρονικό διάστημα. Λαμβάνοντας υπόψη την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας, πρέπει να εξεταστούν όλες οι περιστάσεις που εκδηλώνουν ή απομακρύνουν την ύπαρξη της εν λόγω απαίτησης του δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί μια παρέκκλιση από τον κανόνα που έχει τεθεί από το άρθρο 5, και να την αιτιολογήσουν στις αποφάσεις που αφορούν την ενδεχόμενη απόλυση του αιτούντα. Το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί εάν υπήρξε ή όχι παραβίαση του άρθρου 5 παρ. 3 (*Lavents c.Lettonia*, αρ.58442/00, παρ.70, 28 Νοεμβρίου 2002) κυρίως βάσει του σκεπτικού των εν λόγω αποφάσεων και βάσει μη αμφισβητούμενων γεγονότων που αναφέρονται από τον ενδιαφερόμενο στην απολογία του.

Υπό την έννοια αυτή, το άρθρο 5 παρ. 3 επιφορτίζει τις εθνικές αρχές με την υποχρέωση να σκεφτούν άλλα προληπτικά μέτρα, διαφορετικά από την προσωρινή κράτηση, για να εξασφαλιστεί η εμφάνιση του προσφεύγοντα στην δίκη που τον αφορά, όταν πρέπει να αποφανθούν επί της διατήρησης της κράτησης ή της απόλυσης (*Khoudoyorov c.Russie*, αρ.6847/02, παρ. 183, ΕΔΔΑ 2005-X (αποσπάσματα)).

21. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση αφού κατηγορήθηκε για ιδιαίτερα σοβαρό έγκλημα: την συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση με σκοπό την εισαγωγή και την πώληση στην Ελληνική επικράτεια 300 χγ. κοκαΐνης. Πρέπει να σημειωθεί στο σημείο αυτό, ότι με την απόφαση υπ' αρ.

1978-2077-2184-2268/2009, το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθηνών καταδίκασε τελικά τον προσφεύγοντα σε ισόβια κάθειρξη για τα εγκλήματα του εμπορίου ναρκωτικών ουσιών και της συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση.

22. Όλες οι δικαστικές αρχές που εξέτασαν τις αιτήσεις αποφυλάκισης του προσφεύγοντα, δεν βασίστηκαν μόνον στην πιθανότητα διάπραξης των καταλογιστέων πράξεων. Έλαβαν μάλιστα υπόψη, την φύση του εγκλήματος για το οποίο ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντα και του κινδύνου υποτροπής σε περίπτωση άρσης της προσωρινής κράτησης. Ειδικότερα, η απόφαση αρ. 268/2009 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, της τελευταίας δικαστικής αρχής που εξέτασε την αίτηση αποφυλάκισης του προσφεύγοντα, επιβεβαιώνει την διαπίστωση αυτή: η αρμόδια δικαστική αρχή επισήμανε άλλωστε τις σχέσεις που διατηρούσε ο προσφεύγων με μεγαλέμπορους ναρκωτικών της Λατινικής Αμερικής και την μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών ουσιών που ενεπλάκη. Συμπέρανε κατ' αυτόν τον τρόπο, ότι ο κίνδυνος υποτροπής υφίστατο σε περίπτωση αποφυλάκισης του προσφεύγοντα. Τέλος, το Εφετείο εκτίμησε στηριζόμενο στους ιδίους λόγους, ότι η αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντα με μέτρα λιγότερο περιοριστικά, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στην προκειμένη περίπτωση.

23. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η ίδια η φύση του εγκλήματος για το οποίο ο προσφεύγων κατηγορήθηκε κατά κύριο λόγο, και δηλαδή η συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση σε συνδυασμό με την σχέση που διατηρούσε με μεγαλέμπορους κοκαΐνης της αλλοδαπής, συνέβαλαν στην αύξηση του κινδύνου υποτροπής σε περίπτωση απόλυσης, όπως το παραδέχθηκαν οι αρμόδιες δικαστικές αρχές. Ευλόγως απέρριψαν, μεταξύ άλλων επί της βάσης αυτής, τόσο την αίτηση αποφυλάκισης όσο και εκείνη που αναφερόταν στην αντικατάσταση της κράτησης με

ηπιότερα μέτρα, όπως διευκρινίστηκαν από τον ενδιαφερόμενο. Λαμβάνοντας υπόψη όσα προαναφέρθηκαν, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι οι δικαστικές αρχές βασίστηκαν σε «εύλογους και επαρκείς λόγους» για την παράταση της κράτησης του προσφεύγοντα.

24. Άλλωστε, οι εθνικές αρχές έδειξαν «ειδική επιμέλεια» για την συνέχιση της διαδικασίας. Η διάρκεια της προσωρινής κράτησης του αιτούντα υπήρξε σύμφωνη με το άρθρο 6 παρ. 4 του Συντάγματος (βλ. παρ.12 ως άνω). Πράγματι, παρέμεινε σε προσωρινή κράτηση για 17 μήνες περίπου, χρονικό διάστημα που είναι κατά κανόνα εύλογο λαμβάνοντας υπόψη την περιπλοκότητα της ανάκρισης μιας σημαντικής υπόθεσης εμπορίου ναρκωτικών ουσιών που δεν περιορίστηκε μόνο στην Ελληνική επικράτεια, αλλά κατέλαβε διεθνή έκταση.

25. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι επιληφθείσες δικαστικές αρχές προέβαλαν «εύλογους και επαρκείς λόγους» που νομιμοποίησαν την παράταση της κράτησης του προσφεύγοντα και επέδειξαν «ειδική επιμέλεια» κατά τον χειρισμό της δικογραφίας. Πρέπει κατά συνέπεια να απορριφθεί η επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 5 παρ. 3 ως προδήλως αβάσιμη κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3^α) και 4 της Σύμβασης.

B. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΛΟΙΠΕΣ ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

26. Επικαλούμενος το άρθρο 6 παρ. 1, 2 και 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων ισχυρίζεται την μη δίκαιη διαδικασία ενώπιον των Συμβουλίων και την παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας.

27. Στο μέτρο κατά το οποίο είναι αρμόδιο να γνωρίζει, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι μέρος των αιτιάσεων που σχετίζονται με την μη δίκαιη διεξαγωγή της ποινικής διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, είναι ταυτόσημο όσον αφορά την ουσία, με την αιτίαση που

αναφέρεται στο άρθρο 5 παρ. 3. Επειδή το Δικαστήριο ήδη αποφάνθηκε επί της μη ύπαρξης παραβίασης αυτής της διάταξης και δεν προκύπτει εξάλλου από τη δικογραφία ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβούλιο Εφετών και στη συνέχεια, ενώπιον του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου και του Εφετείου Αθηνών, δεν τήρησε τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπονται από το άρθρο 6 της Σύμβασης, ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφτεί ως αβάσιμος κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3^α) και 4 της Σύμβασης

28. Τέλος, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του και στο μέτρο κατά το οποίο είναι αρμόδιο να γνωρίζει τον ισχυρισμό που διατυπώθηκε ως προς το άρθρο 6 παρ. 2 της Σύμβασης, το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου της αθώτητας στην προκειμένη περίπτωση. Συνεπώς ο ισχυρισμός αυτός είναι προδήλως αβάσιμος και πρέπει να απορριφτεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3α) και 4 της Σύμβασης

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη

Συντάχθηκε στην Γαλλική και κοινοποιήθηκε εγγράφως την 9^η
Απριλίου 2015

υπογραφή

Andre Wampach

Αναπληρωτή Γραμματέας

υπογραφή

Elisabeth Steiner

Πρόεδρος

Πιστή μετάφραση του συνημμένου κειμένου
Αθήνα*, Η μεταφράστρια Α.Αλεξοπούλου